

PERIÒDICH POLITICH VERMELL.

== SALUT PÚBLICA == INTERESSOS POPULARS == ARTS Y LLETRES ==

Redacció y Administració: carrer de Ronda de la Universitat, número 6, Barcelona

— VENTA: 15 exemplars, 1 peseta; Un número, 3 quartos. — Surt a llum los divendres ab tota regularitat. — SUSCRIPCIÓ: Espanya, 8 rals trimestre; Extranjer, id. —

LO MIRACLE DE LA PATATA

No riguin, lectors incrèduls, que la cosa va de serio, y 'ls asseguro ab tota formalitat que 'l miracle que vaig a contarlos, fresch y collidet del dia, es tan digne de figurar en lo *Flora sanctroum* com lo primer y mes gran ab que haja pogut mostrar sa omnipotencia la Providencia divina.

Ab aixó, obrin be las orelles a tall de devot, y ja que estém en setmans santes, que tant se presta a la compungió, meditém sobre 'ls insondables misteris de la sacrosanta religió del que nasqué entre bestias y morí entre lladres, y gosem en la admiració del que may será prou ben ponderat y en bon temps esdevingut miracle de la patata.

Y al començar, estimats lectors, sényentse avans, obrin de bat a bat las portas del rebost de la devoció, y lleixin ab fe, que a bon segur després d' haber il·legit no donarán pas lo rato per mal empleat.

Som a Tarragona.

Una raspa, o ex-raspa [que aixó las cròniques místiques encara no ho han posat prou en net] d' una casa de devotíssims senyors, se arrojaba fa pochos dies ab una patata a ja má, y al voler enfonsarli 'l ganivet pera ferne tall, va succehir que l' eyna no passava per tocar ab un cos dur. Obra la criada lo tall de la patata, mira a dintre, y... ¡oh poder de la divina Gracia! tal cosa hi degue véurehi, que 's posá a cridar ab veu d' enguina celestial!

—Miracle! Miracle! Miracle!

Al sentir tals veus, lo senyor y la senyora, la senyoreta y 'l senyoret, algun vequí y 'ls gats y 'l gos de la casa, tots acudiren en tropell cap a la minyona.

—Que es aixó? (qué ha succehit?) preguntaren a una totes plegats.

—¡Ay! ¡Jo no sé lo que per mi passá! contestá la raspa fent estes de Gracia divina, mirin aixó.

Y va ensenarlos la patata.

— Jesús, Maria y Joseph! exclamaren tots a una cayent de jonollons devant d' aquella sagrada mostra tuberculosa.

—Miréu, fins ne raja sanch! exclamá un dels devots.

—Sí, sí, aixó es un miracle! contestaren tots.

Y alguns, pujantlos la devoció al punt de dalt, comoguts acostaren sos llavis a la patata de la raspa y 'l feren un piadós petó.

Aquí acaba la primera part del miracle.

«Qué era lo que hi havia dins d' aquells patates que tant havia encés los ardors religiosos dels que devotament se la miravan?

Preparintse nostres lectors a sentir la noticia.

Hi havia... lo cor de Jesús, ab algunas gotetes de sanch y tot.

Y que aixó es innegable, ho prova que tota la bevateria en pes de Tarragona ha anat a visitar la sagrada patata, y tots han certificat a qui ho vulga saber que 'l cor de Jesús s' hi estava dintre, ni mes ni menos que 'l rovell dintre del ou.

Una piadosa senyora de las que passen molt mes temps al servey de Deu que de sos fills y 'l seu marit, estante contemplant entre numerosa concurrencia la prenda del miracle, va dir, sens dubte inspirada per Plamo del cor de la patata:

—Donemne part al arcabisc!

—Sí, sí, contestaren totes las demés; donemhi part.

Y la noticia arribá, pe 'ls conductes naturals de la religió catòlica, a coneixement dels dignes representants de la fe.

Y som al final de la segona part de la patata miraculosa.

Ha anat l' arcabisc a examinar alló de la minyona que tan extraordinariament ha distingit la Providencia divina?

Los devots dihen que sí, y anyadeixen que tot lo gros clero de Tarragona ha besat comogut aquella molsuda patata, lo qual ha donat un goig a la minyona como ja 's deixa suposar.

Pero lo cas es que ni l' arcabisc ni cap peix gros del clero tarragoní ha confirmat oficialment la existencia del patatero miracle.

Tampoch se sab si 's ha nomenat cap comissió científica (com la de Barcelona quan lo miracle de San Agustí, per exemple) pera examinar lo que podia tenir aquella patata.

Pero lo que sí se sab del cert, es que 'l miracle corre a sotto voce entre 'ls catòlics tarragonins; y fins se diu si ja 's recullen donatius perfi cteinas cera y ferri un altar a la patata ditosa.

La raspa, la senyora y la senyoreta tenen de estarse cas; tot lo dia ab las mans a la patata, ó ab la patata a 'ls mans, que pe 'l cas es igual, pera satisfer los devots desitjos de tot los devots que acoden a satisferse... del miracle.

Y aquí acaba la tercera part.

Y aixís está avuy l' assumpto y res mes podriam dirne, si a última hora no haguéssem

rebut la carta següent d' un amich nostre habitant en la ciutat del miracle.

Diu aixís:

«Tarragona 18 d' Abril, etc.—Vosté ja deuré saber, perquè sé que alguns li han escrit, lo que passa actualment en aquesta ciutat sobre d' un miracle que s' atribuhí a una patata.

«Donchs vaig a completarli 'ls datos que poga tenir, puig que en aquest assumpto poch ben dir *ego vidi*, perquè jo y en Joan M... fa tres dias que ven anar a la casa del miracle, y, dibentnos ferrosos catòlics, vam suplicar a la senyoreta y a la criada que 'ns fossen lo favor d' ensenyarnos la patata, pera poder jurar y justificar lo miracle devant de qualques incrèduls.

«Després de ferho pregar una misqueta, van accedir gustoses a lo que demanavem.

«Van portarnos a un quarto reservat, ahont molt ben conduhida hi tenien la patata del miracle, y abans una draps que la tapassen, van presentarnosla desent de las nostres oïes.

«Si 'l meu amich y jo no 'ns aguantém fort, cayém en besca. Tal fou l' efecto que la vista del miracle 'ns causá.

«Alló ja no podia duplestar; dintre de la patata efectivamente hi havia un cor. Jo no diré pas si aquest cor era a no lo de Jesús, pero sí que poch assegurarli que era... UN GRILL de las matetas patatas, que havia pres la forma de cor.

«De que aixó es cert, amich director de LA TRAMONTANA, ja pot jutgarli lo seu jornal contra la paga del arcabisc, que sí part jo pago.

«Ea quan pot dirli sos afecionats, etc.»

Y aquí s' ha acabat lo saynete de la funció miraculosa.

M' acut una consideració final.

Si la minyona y la senyoreta de la casa van geyre entre catòlics y clero ensenyant la mostra grillada del miracle, miracle sera que no las hi grillin algun' altra patata que 's hi donga molt mes que sentir que 'l grill del cor de Jesús.

LA MORT DEL BISBE DE MADRID

Un succés inesperat ha tacat de sanch de bisbe las escalas de la nova Seu de Madrid.

A las deu del mati del diumenje de rams, un ministre de Deu que feys un parell d' horas que havia consagrat la hostia y donat lo pa de l' anima a las ovelles de Griso, disparava tres tiros de revolver contra 'l seu general, vent-jantse aixís de certes injusticias que sembla se li hubian fet al matador.

Aquest acte culminant d' indiciplina eclesiástica ha comogut tots los recons de las iglesias y ha vingut a probar als religiosos, que als altres ja fa temps que ho tenen olvidat de tan sapigut que no serveix de res lo portar trajo que se 'n diu sagrat y anomenarse ministre de Deu pera tenir tots los vicis y defectes

dels demés mortals, desde burot a ministre y desde orgullós a asselat.

Lo crim que ha trencat lo fil de la vida al bisbe de Madrid, no ha sigut pas comés sense cap excusa, pretext o motiu que pugés mes ó menos haber mogut un bras y un cervell cap a la venjança.

Lo prebete Galeote sembla que habia sofert en las gangas de son ofici alguna baixa que ell considerava injusta, y reclamá en deguda forma y no fou atés.

Volta per la miseria y no tenint altre medi de guanyarse la vida que fer de missayre, se desespera y está ja de son bisbe que pòdes remey a sa aflicta situació.

Si'l bisbe no'n feu cas de bonas en bonas, no cal dir com s'ho pendria al veure que'l pobret capellá volia guanyarli'lloch anant a males.

Y s'ho escolta com qui sent ploure. Y s'entusiasma'l prebete, degué recordar que de sa classe n'han sortit trabucayres valerosos, y que be podía ventar plassa de rewolviata.

Y'l demés ja ho saben nostres llegidors: lo bisbe caygué mal ferit pe'l prebete Galeote en las mateixas escalas del temple, y dilions a las cinch de la tarde moria de quals resultas.

Lo que acaben de dir se desprén de vintiquatre cartas publicadas per algun diari de Madrid lo misteix dia del atentat, en las quals lo prebete Galeote expón totas las sevas qüestions ab lo bisbe y deixa entreveure un final tràgic com lo realitat poch després.

Que's desprén de tot aixó Poca cosa: un bisbe massa orgullós pera donar satisfaccions a un interior, ó correptiu si aixís s'ho mereixis, y un prebete prou salvatge pera acabar a tiros lo que no podía arreglar per medis persuasius.

Ni mes ni menas. Donchs allá se las entregan ells ab ells los ministres de Deu, y esperin arreglar comptes devant de Son Anu.

LA NEVA SANTA

D'essa que lo soch fer un home vlich a una santa adient, per ser ella qui pot donar una verdader beneyta. Se devot sea, no ho amago, mas favor per ella es gran; qui se que, volent ses prodigs, d'adivinar diuaxa. Cón somelles n' es creada per desent natura; es un volat voltar la terra es d'ocurren la igualtat, fent que tot hom exerceixi delgus y drets per igual. Si algun nos troba el devot ó la santa nos troba un contrapunt al efecte me en omnia ab potent raig, mostrantme clar las paraules de Deu, Justicia y Pau. Cap nos senta, com aqüesta, té al Propiá tendencia gran: es la santa procuradora d'atras felicitat, es la que esta destinada a unir a tota los humans ab au-y incluyible, ab l'altas una fraternitat. Ninga me senta con aquelles que verta humans han format per que'l pit' a apunyegui desent d'elles l'ignorant y la quevets incluyent el rang pe'l perfid dels seus peccats, p'mentent d'atras en cambi portat al rei a gear, poch després de la vida n'ing tes l'altas badall. No es una santa com aquella que podria lo ben atorgat per que ab d'altas predoni al mes d'ent cominat y p'cedent a l'aquell pobre que, sent honor, res pot dir. No; la santa me advocata (amre las catas santa tal, lo que ho que tot arriba si incluyent l'altas constant: es una santa mes noble, mes polidiva, mes gran, mes humana, mes sensible, mes verdadera y lleal.

La santa que lo venço es la santa LIBERTAT.

A. TORRÀ

Tots nostres llegidors saben de sobta a'n aquestas horas, que diamenje arribaren a nostra ciutat los senyors Salmeron y Figuerola, que van fent una excursió de propaganda republicana en favor de la coalició pactada a Madrid, lo mes passat.

La inauguració del Centre federal de Vilanova, a la qual assistiren les citats viatjors y que tingué lloch lo mateix diamenje, un gran banquet donat pe'l partit progressista'l dilions, una vetllada donada pe'ls federals lo dimars, y un meeting en lo Circo Equestre'l diamenje, han sigut los actes mes notables de la estada d'aquestos senyors entre nosaltres, resultant de tots ells la prova evident de que a Barcelona y a Catalunya entra la opinió liberal está fermament arrelada fora dels moltillos de la monarquía.

Los possibilistas, com es natural, han tocat campanas esquerdadas en aquest assumpto.

En lo jutjat municipal del districte de Sant Pere d'aquest ciutat se negaren la setmana passada a inscriure un nov en lo registre civil ab los noms de Iris, Marcial y Neptuno, donant per motiu no ser noms cristians los que's donavan.

Com se tractava d'un italiá, aquest anó al consolat d'Italia, inscriuig son fill allí, y ab un certificat del consol tornó al registre civil, ahont després de varias anadas y vingudas logra lo que svans inútilment demanava.

Aquesta es la manera com se compleix la llei en los misteixos jutjats de Barcelona!

O es que ja no's tracta mes que de protegir los interessos clericals y posar per sistema dificultats a tot lo que dels lliure-pensadors provinga!

Entre en Martos y en Vega Armijo corren vents endiablats per qui serà president del Congrés.

Jo en aquest cas soch partidari d'en Martos. Volen saber per qué?

Donchs, molt senzill. Perque l'any '93, un Congrés monárquich que presidia en Martos, va entrar la monarquía.

Y cam los temps tornan...

La regenta d'Espanya, segons diuen certs periódichs de Madrid, no vol que sas fillas parlin espanyol ni que aprengan aquest idioma.

Ara veig clar lo talent d'aquesta senyora. Ella coneix de sobras que a sas fillas, quan sigan grans, no té de servirlos de res l'espanyol.

En lo carrer de Moncada, n.º 25, hi ha una casa propietat d'un noble de rancis pergamins.

Lo primer pis está llogat a varias societats de recreo que, com son a casa seva, ballan sempre que ho tenen per convenient.

Donchs va succehir diamenje que fent son acostumat ball la societat Rip-Rip, se presentá al pis lo procurador del propietari, y per ordre d'aquest moná plegar lo ball, dihent que a casa seva no volia que's ballés lo diamenje de rams.

Prou sembla que'ls socis de la Rip-Rip no volian escolarse al que procura per son amo, pero altres socis del Casino Vigatá volueren que's complissen los ordres del bajá de la reñia noblesa, y després de moltas rabons se plegá'l ball.

Aquí no sabem qué admirar mes: si la barra del que'n fica allá ahont no pot, aní-dea, ni'l demanant, ó la tontería dels de la societat vigatana, ó la mansuetud dels de la Rip-Rip, que no essent per res de los idees de la cresta de baix, al final plegaren pera donar gust a un carcatólich y a varios sabatassas.

Altres tonterias no han contat de la societat vigatana, que no expliquem al públich perque

no li interessan, pero si creyem bo fer constar que allí s'ha sigut partidari de servir interessos de clericals per demunt de las societats germanas que'ls ajudan a pagar lo lloguer del pis qual independència del propietari no saben conservar.

Habém rebut lo primer quadern d'una obra que ab lo títol de Almacén de Quita-penas, acaban de publicar la viuda y'ls fills de don Lluís Maraver y Altaro, fundador y sedactor únic que fou durant disset anys del popular periódich satirich que's publica a Madrid, El Cencerro.

Cada quadern, dels sis que tindrà la obra, consta de 96 planas y's ven a unos pessets en lo carrer de la Bola, 12, Madrid.

A UN BEVATO

Dius que creus enar al cel queu deses a quatre cels y no'ls massas desengañar. Si que es ben finta, Manel. Trinquil, ab pau y quietud, en viure vols ser fonsat aquí fere a un mroj del mel! Aixó es que ho d'espera, fratrot ho creus per hipocresia com molts dels que avuy en dia ho van produint per tot.

A. ROSSELL

Estém en ple carnaval religiós. Los uns teatros están tancats a fi de que no fassen la competència als altres, y aixó son sempre privilegys odiosos, puig que may se fan tancar las iglesias pera protegir als teatros.

Lo clero té bons bacins a pelar aquesta setmana que'n diuen santa, y com es tan extraordinari que ell treballi encara que relativament siga poch, lo diuons y'l divendres la plegar aix que's guanyan la vida treballant pera que's donga compte alguna vegada de las feynas clericals.

Pero ab tot y aixó encara no están contents los homes de las faldillas negres.

Masan dijanar a tothom en son estat habitual, que es lo treball, y quan ell treballan un xich y quan no treballan també se dispensen tots los dejunis y a' atipan com a porchs, es a dir, tal com son.

Y encara rindian. Tant los put lo treball, que per las feynas que aquestos dias confeccionan, molts capellustres ne diuben de la setmanasanta la mala setmana del clero.

Caibrerém que se'ls estronqui aquesta mina, perque si en altre ofici tinguessen d'acostumar-se al treball, foren llavors dels primers en formar lliga contra'ls tahals.

Al arribar la noticia de lo del bisbe de Madrid a Barcelona, no'ns va acudir altre cosa, recordant que ensotantans eran matador y mort, que pensar:

— ¡Bá' qüestió de faldillas!

Lo company Torranyau, de Manresa, comensa a preocuparse de lo que farán dels frares d'aquella ciutat lo dia que vinga la República, si ve, com es de suposar, per un cop de forza dels que autorisan a passar comptes de certas malifetas antigues.

Home, com no serveixen per res los tais frares, lo mes natural y just será no ferne tampoch res d'ells.

Es a dir, tirarlos al femer com escombreries inútils.

Segons lleigejo en un periódich de Madrid, avans de morir lo bisbe va declarar al jutge que no coheixia a qui'l habia ferit, ni sabia qui era, ni perqué ho habia fet, ni res que a tot aixó juga semblarse.

Y en cambi se publicavan aquell matex dia

varias cartas que, degudament certificadas, lo prebere Galeote assegurava haber enviat al bisbe.

Aquí no hi caben mes extrêmes que aquestos: O ha dit mentida 'l bisbe, ó no ha dit veritat en Galeote, ó un tercer en discòrdia ha irregularizat aquestas cartas.

De quins opinió son vostres? Jo... no m' embolica.

Visitas de monuments que recomaném a nostres devotissims llegidors:

La Seu... del carrer de la Lleona. — Parroquias de La Parra. — A ca 'n Cap de Creus — Lo Nou Nod. — L' Univera. — A ca l' Esteve. — Nacional. — Al Sabte. — Jardí. — Iglesias: de Marina, Martin, Maurici, Orient, Falco, Subh, Lleua, Pelayo etc. etc.

Y si algú vol passejar sa devoció per fora, cap á Montjuich podrà entrar á visitar ab profit los altars de la Satalia, Font del Gest, Vista Alegre, etc., y 'l manifiç temple de Miramar. A Gracia hi trobaran la antiga iglesia d' en Poch, qual sagristia, per cert, ha perdut molt; cap á las Corts la ermita del Nenot, qual tema es innegable; y mes amunt f' Hoiel Tibidabo, parque de la Montanya, las innumerable parroquias de Pedralbes, Buenos Aires dalt de Vallvidrera, y per tot arreu, en fi, pot trobarse abont devotament passar lo rato ab molt mes gust y profit que entre ridiculas motxiganças y pertiusos de cera y veus de nas y farúm de flors y ranci.

Lo govern hñ disposat que al cadavre del bisbe de Madrid se li tribuin honors de capnia general mort en campanya.

¡Vaya una fañera en voler sempre barrejar las cosas del clero ab las de las armas! (Si sembla fet espres pera rendir tribut á las aficions dels nostres enotanos!

Y aixó que 'l difunt, per mes que era un absolutista dels granats, encara no havia sigut may cabeçilla de carlins.

Lo diumenje de rams y dintre de la iglesia de can Miquel de Tarragona, van desfilarse dos feligresos y un d' ells surt á tomballons besant la sagrada terra del temple y omplintse la cara de goteras.

Aixó es lo fervor religiós que, excitat per los exercicis quaresmals, se remou en sos naturals diposits y vessa per la superflüe... A cops de puny pe 'ls morros.

En la mateixa setmana santa ha comensat á pendre alarmants proporcions la llagosta en la provincia de Ciutat-Real.

(Será ab aquesta mena de miracles ab los que pensa demostrarnos son poder la Providencia?

En aquest cas me sembla que está tocant lo violon á quatre sants.

Una consideració.

Si 'l bisbe de Madrid ja es al cel (com es de suposar perquè ha mort ab los papers ben despatxats y fins refrendats pe 'l papa infalible), y lo ser al cel es la verdadera, la única, la suprema felicitat, (no resulta donchs que l' assesi ha fet un gran be, un inmens favor al difunt?

O no es veritat alió del cel, ó aixó es innegable.

Donchs aquí tenim ara demostrat com la justicia humana, perseguint á un home que ha fet un gros favor mirancho pe 'l cantó de las cosas divinas, que sempre 'ns diaben que son mes justas que las humanas, tenim demostrat, com anavam dient, que la justicia comet una injusticia castigant al assesi, puig que l' assesi no ha fet mes que portar un altre sant al cel, abont per mes que digan may hi estan extrats, y aixó es sens dubte una obra meritoria.

Y ara miremos per un altre costat. Se condemna á mort al assesi y se l' executa.

Com es de suposar que avans d' entregar son coll al burxi 'l haurá ben confessat y combregat y fet tota mena de sacrificis per entrar al cel, ja que a la terra no 'l volen, y sent ben sapigut que

un punto de contricion da á un alma la salvacion,

y habent lo reo fet molts punts y comas y tota mena de signos ortografichs en favor de la seva anima, es innegable també, si es cert lo quediu la doctrina cristiana, que aquest home va al cel de pet, lo qual constituïeix un favor de primera forsa, que li han fet ab la contraris intenció de castigari.

De modo que mirant las cosas pe 'l cantó de la religió que paga y adora l' Estat, aquí que asessins a un que puiga morir en gracia de Deu, ó sia ab los papers ben despatxats á la terra par entrar al cel, comet una acció digna de premi, y que efectivament li es premiada molts vegadas, puig la justicia humana, pretenint castigar, no fa mes que cumplir lo premi que la Providencia reserva al assesi per la llouible acció d' haberli mes prompte enviat un sant á la gloria, y d' aquest modo ja m' figuro ab los ulls de l' anima veure un patell d' angels á cada costat del pal abont donan garrot esperant que 'l burxi cargoli pera emportarsen la santa antrreta del ajusticiat cap á las celicas, áureas, placidas, mitidals y ben enraspladas arcobas del palau internacional de Deu.

Comprehen ara aquesta mena d' embolica mistiche? Donchs encaparrintse gayte, y á Sant Boy falta gent.

Si be llavors tindrian la ventatja d' anar al cel, perquè allí van tots los bojos.

Se recordan de lo que 'ls deya fa pochi dias sobres que la excomunió del arcabisbe de Tarragona contra 'ls que anesqu al teatro á veure La Passió resultaria un bon reclam per la empresa dels comediantes?

Donchs ja s' han fet una vintena de representacions, que s' han contat per altres tants plens fins á vessar.

Lo que jo dich. Com los empresaris de teatros son gent tan espavilats, fins se valen dels mitrats pera fer son negoci.

(Farán lo tracte pagant lo que siga?

Las pallassadas misticas están á lo ordre del dia en aquestos temps de quaresma.

Un tal pare Homs ocupa á Granollers lo cubell del Esperio-Sant, y para divertir mes al públich, se posa en altre cubell del devant un vicari, y de vegadas dos, y allí fan una parodia de motxigança de controversia que fa esquivar de riure als feligresos que van á meditar sobre la passió del Seu Senyor Jesucrist.

Esta aixó molt piadosament pensat.

Com la concurrència en las iglesias comensa á escassejar, á pesar de donarli las funciones casi d' arrós, es una cosa molt ventajosa pera atraures lo públich aixó de donarli varietat ab los saynetes.

Y es que ja saben que en aquestos temps tothom está mes pera riure que pera plorar.

Los burots negres de la catedral y de Sant Miquel del Pla de Tarragona están molt cremats ab sas ovelles, perquè casi 'ls han deixat sols en los sermons de quaresma, y 'l poch bestia escuat que hi compareix no mes hi va á dormir.

Los acompanyo en lo sentiment, y 's aconsello que prenguin banys freds.

L' alcalde de Carme fa 'l desentés en materia de destinar cementiri pe 'ls llurs pensadors d' aquell poble, á pesar de las instancias de aquestos, pretenint servir los interessos dels galsaus negres.

¡Be! Tot pot ferse pera tenir una miçqueta mes segura la gloria del cel.

A Olot hi ha una corporació llanuda que funciona baix la rabó social de Associació de Obrers olotenses baix lo patrocini de la Sagrada Família.

Aixó no té res d' estrany, perquè la llana per tot creix, petó si ho es que un membre de aquesta societat fingues aixó grossa á llegir La Tramontana, fins al punt d' alarmar á un barber cul de sagristia que denuncia 'l crim á la Junta car-católica y directiva, que acordá la expulsió d' entre sas files del feligrés que 's peimitia la condemnada distracció de llegir nostre periódich.

D' aquest fet n' ha resultat que 'l feligrés ha

tirat la devoció al número cent, y ara mes que may se proposa llegir TRAMONTANAS y Motins y tots los periódichs que treuhen los draps al sol de la gent que se la rilligió per un ofici.

Felicitem donchs als carcamals de la Junta llanuda d' Olot, per la propoganda que fan en favor nostre.

Un feligrés de Vilanova y Geltrú 'ns escriu explicantnos certas historias pomineras d' un tal pare Cassolas, un reverent Botoret y una noya molt devota, teresiana y filla de Maria y de una que ven topins, y altres catoliquerias per l' estil.

Avisem, donchs, als heretjes d' aquella vila que 'ns favorixen ab sas noticias, que obrin l' ull en aquest assumpto, á veure si 's torna á saber alguna escena com aquella célebre del número 100 que publicarem y tant de rebombori mogue.

XARADA

—Donchs que hi de die d' Agnós al devant del tribunal! —Casi veu, que una total li han tirat per la ho tres.

J. STARK COXAR

GEROGLIFICH

II III
la
TREBALL
ARMAS
SA

J. MONY

SOLUCIONS

À LAS CAMBIAS DEL NÚMERO FAMILAT
XARADA — Am 98-99. Mer 100-101-102.
CONTRASA — Carlos.
EMBRIVALLA — La Carmina.

Tingueu LA ACADEMIA, Ronda de la Universitat, 6, Barcelona

DE SALIENT Á IGUALADA

Y VICE-VERSA

VIATJE MISTERIÓS

D' UN PASTOR Y UNA DONZELLA

Forma un bonich folleto de setze planas molt plenas de lletra espessa y menuda, y va ilustrat ab gran número de ben intencionats dibuixos.

Preu UN ral

Se ven en tots los kioskos de la Rambla y en las casas de nostres corresponals.

LA PASSIÓ MODERNA

¡Pobret! Està agonitzant
entre 'ls sayons dels temps d' are;
mes del tot no 'l matarán,
puig per virtut de sa mare
reviurà prompte triomfant.